

Artonde söndagen under året 2022

”Vad nytta har människan av all möda och hjärteoro som hon gör sig under solen?” (Pred 1:3). Predikarens uråldriga ord är lika aktuella idag, i alla tider och miljöer. Hur mycket kraft och tid lägger vi inte ner på att oroa oss och göra oss bekymmer? Visst är livet svårt och tungt många gånger, men inte blir det bättre av vår oro inför framtiden eller av vårt ältande av gamla problem. Den gamla människan i oss har en sorglig tendens att fastna antingen i det förflutna eller i framtiden i stället för att här och nu öppna sig för Gud och hans försyn. ”Alla hennes dagar är ju fulla av plåga och det besvär hon har är fullt av grämlse, inte ens om natten får hennes hjärta någon ro” (Pred 1:22-23). Gång på gång måste vi sätta stopp för den gamla människans oro och ältande genom att överlåta oss helt i Guds händer. ”Herre, du har varit vår tillflykt från släkte till släkte” (Ps 90:1).

Paulus ger oss ett gott råd som först tycks lite svårsmält: ”Tänk på det som finns där uppe, inte på det som finns på jorden” (Kol 3:2). Först kanske vi tycker det låter ansvarslost, som om vi skulle försumma vår uppgift här på jorden att verka för det som är sant, gott och rättfärdigt. Men för att verkligen göra det behöver vi den ständiga inspiration och motivation som bara Herren kan ge oss. Om vi bara fastnar i jordiska bekymmer, kommer vi aldrig i gång med det som är viktigt och gott. Vi får lita på den uppståndne Herren Jesus Kristus som har besekrat onskans makter och vill ge oss del av sitt nya liv, så att vi också kan ”döda ... det jordiska hos er” som Paulus säger, ”otukt, orenhet, lidelser och onda lustar och själviskheten, detta avguderit” (Kol 3:5). Genom oro och bekymmer kan vi inte bli av med allt det onda utan bara i kraft av det nya liv som den uppståndne Herren har gett oss del av. Vi har dött med Kristus. Vi har uppstått med honom. Allt detta har vi fått del av genom vårt dop, men vi måste också ta emot denna nåd och göra allvar av vår kallelse. ”Ni har ju dött, och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud” (Kol 3:3).

Vi glömmer ibland att vi har fått del av detta osynliga liv. Vi fastnar så mycket i det synliga och går upp i det, så att vi riskerar att drunkna i allt det svåra och jobbiga som vi onekligen kan drabbas av. Mer och mer måste vi få distans till alla bekymmer och all oro som bara spär på det svåra och jobbiga. Vi måste lära oss att förtrösta på Guds försyn och omsorg. Det lär vi oss bäst när det verkligen är svårt i vårt liv. Det är då vår kärlek till Gud sätts på prov. Det är då vi måste välja sida. Det är då vi behöver ”sträva efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högra sida” (Kol 3:1). Återigen ställs vi inför trons paradox: ju mer vi har vårt hjärta där uppe hos den uppståndne Kristus, desto mer kraft och inspiration får vi för att göra något gott här på jorden. Jorden behöver bli mer lik himlen. Våra riken på jorden behöver Guds rike för att fungera bättre. Som kristna

är vi Guds rikes ambassadörer och budbärare. Som döpta får vi alltid representera den uppståndne Jesus Kristus och förmedla hans hopp och glädje till en värld som fastnat i oro och bekymmer.

Jesus vill hjälpa oss att avklä oss den gamla människan och växa in mer och mer i den nya människan ”som förnyas till verklig kunskap och blir en bild av sin skapare” (Kol 3:10). Det måste svindla för vår tanke, när det går upp för oss att vi är kallade att vara en bild av vår Skapare och Gud. I oss måste människor se något av Gud själv. Vi skall visa vidare på honom genom vårt sätt att vara och leva. Gång på gång ser vi hur Jesus i evangeliet vill undervisa oss om detta. I dag varnar han oss med stor skärpa: ”Akta er för allt habegär... din dåre, i natt skall ditt liv tas ifrån dig och allt du har lagt på hög, vem skall få det? Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud” (Luk 12:15, 20-21).

Vi kan inte ta med oss något jordiskt när vi en gång måste lämna detta jordeliv ifrån oss. Därför är det viktigt att redan nu lära oss att avstå från vårt överflöd, att dela med oss av det vi har och är. Den rike mannen i dagens evangelium har många likasinnade också idag, ja, i alla tider. Den stora frestelsen för alla, också för oss kristna, är just att ”samla skatter åt sig själv” (Luk 12:21) och låta de fattiga ruttna bort i sin nöd. Samtidigt hopar sig bekymren och oron för den som har mycket. Räntan kan gå upp och ner. Aktiekursen kan man aldrig lita på. Inbrottstjuvarna kan ligga på lur. Avundsjukan på dem som har ännu mer kan ge människan den hjärteoro som Predikaren talade om. Men när man börjar dela med sig av sina skatter kan hjärtat få frid igen. Glädjen att få ge, att få dela ut är hållbarare än att bara samla på sig skatter.

I Sverige har vi – i alla fall vad jag vet – inte några oligarkers som tävlar om att ha störst och finast lyxyacht. Men vi lär ha flest dollarmiljardärer procentuellt av befolkningen i hela världen. Ändå kan man knappt gå ut på stan utan att få se någon som rotar i papperskorgar efter burkar att panta. För en del av våra fattigpensionärer är den dagliga jakten på extrapriser det enda nöje man har. ”Akta er för allt habegär. En människas liv beror inte av överflöd på ägodelar” (Luk 12:15), säger Jesus. Det är ord som vi alla behöver höra, både dollarmiljardärer och de som kämpar efter att få det nödvändiga för dagen. Vi är alla utsatta för denna frestelse. På det sätter är vi alla i samma båt. Tänk om det kunde hjälpa oss att ”sträva efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högra sida” (Kol 3:1). Då skulle det bli helt naturligt för oss att ömsesidigt dela både vår rikedom och vår fattigdom. Det är det som kyrkans sociallära vill lära oss. Det är det som evangeliet och hela Bibeln talar om. Det är det som tar ifrån oss, fattiga som rika, både oro och bekymmer. Så låt oss förtrösta på Guds försyn och omsätta Jesu ord i våra liv. Då slipper vi alla hjärteoro. Då får vi hjärtats frid till skänks. Helt gratis.